

ΑΦ' Τ' ΔΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΚΟΝΤΕ ΚΟΥΡΟΥΠΗ

Ο ΓΑΤΟΣ

Ἀφ' τὸ Νησί μου.
Μάρτης τοῦ 1903.

ἘΡΕ ζούδι καφερό, ποῦ νικουρίζεις
κι' οὐλον τὸ χρόνο κοπανᾶς τὰ ἴδια,
καὶ πᾶς οὐλες τσῆ νύχτες καὶ γυρίζεις
πάνου τσῆ γειτονιάς τὰ κεραμίδια·

Πές μου, μωσέ, αἰστάνεσαι θυμὸ
ὄντας ἀρχίζει 'κεινος ὁ καυγᾶς,
κ' ἔτσι, ἔχεις καὶ σὺ κρυφὸ καὶ μὸ
τὴν ὥρα ποῦ τσῆ γάτες κυνηγᾶς;

Χτυπᾷ ἡ καρδιά σου ; σοῦρχεται ζαλάδα ;
 σοῦ πιάνετ' ἡ φωνή ; σοῦρχονται γέλια ;
 καὶ τί τσῆ λές, μωρέ, ἀφ' τῆ καμινάδα
 ὄντας περνάει μὲ τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια ;

Κι' ὄντας, καληώρα παύουνε ἡ μουρμούρες,
 καὶ πάει μὲ τὸ καλὸ τὸ πανηγῦρι ...
 τσῆ λές καὶ χωρατὰ ; τσῆ κέβεις κοῦρες ;
 τσῆ κάνεις κάποτε τὸ νοικοκύρη ;

"Ακου, μωρέ, μιὰ συμβουλή ἀπὸ μένα,
 κι' ἂν ἴσως στή στιγμή δὲν πιάσῃ τόπο,
 ν' ἀρθῆς μ' οὔλα τὰ νύχια σου ἀνοιγμένα,
 μὲ μολο νὰ μὲ κάνῃς τῶν ἀνθρώπων :

Τὴν ὦρα ποῦ τσῆ λές τὰ 'στήματά σου,
 νιάρ-νιαού, καὶ τὴν παίρνεις τὸ ξοπίσω,
 καὶ κείνη φεύγει, καὶ τσῆ σκούζεις : «στάσου,
 στάσου, μωρή, δυὸ λόγια νὰ σ' ὀρίσω ...»

"Αν τύχῃ κ' ἔτσι δὰ τὴν ξεγελάσῃς
 καὶ τῆ ζυγώσῃς, κάνοντας τὸ φίλο,
 τὴν ὦρα σου, βρέ γάτο μου, μὴ χάσῃς,
 καὶ βούτα τη, καὶ κόφ' τση ἓνα ξύλο·

Καὶ ποδοκύλισέ τη μέσ' 'στὰ χώματα,
 καὶ πὰρ 'τση τὸν ἄερα μὲ τὴν πρώτη,
 νὰ ἰδῆς ; — σοῦ ξανακάνει πειὰ καμώματα
 ὄντας ἐσὺ τσῆ κάνεις τὸν ἱππότη ;

Τ' ἄκουσες, μωρέ γάτο ; Τώρα τράβα
 καὶ φιάσ' τση οὔλες τούτες τσῆ φερσίες,
 κι' ἂν δὲν τὴν ἔχῃς δοῦλα σου καὶ σκλάβά,
 ν' ἀρθῆς καὶ νὰ μοῦ δώκῃς δυὸ φτυσίες !!!

Ο ΚΟΝΤΕ ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ